

KORT OCH BLANDAT

volym 11

Tänk på ett träd

Jag satt och filosoferade över detta med träd. Hur de är olika på så många skilda sätt och om det vore på grund av Slumpen så kan Slumpen tänka djupt och ordentligt och dessutom ha ett övermått av struktur, ordning och beslutsamhet. Men vad jag tidigare hört och erfarit så har inte Slumpen någon av de egenskaperna – men det har Gud!

Jag vill ge dig en tankeuppgift:

Tänk på ett träd och minns hur och var det växer; hur barken, stammen och grenarna ser ut. Tänk sen på barr eller löv, kottar, hängen eller frukter. Hur ser trädet ut under olika årstider; blommar det rikligt eller bara lite försiktigt och diskret. Är några djur eller organismer beroende av just det trädet och hur använder vi människor det. Blir det massaved, parkettgolv, träskor eller vackra möbler? Kan man genom det få äppelmos, näverkont, smycken, körbärskompott, smycken eller läkemedel ..?

När du har funderat tillräckligt på ditt träd så tar du ett annat träd och betraktar det på samma sätt.

Har du tänkt på träd nu? Kan du se vilken härlig mångfald det finns, på så många olika sätt. Det finns inte många områden/detaljer där det ena trädet är likt det andra. Inte ens höstfärgerna är likadana.

Sådan är den Gud jag tror på och jag blir glad när jag tänker på att även naturen kan berätta om Honom! Det finns inget grått och trist och formstöpt hos Gud och om någon fått en annan bild så är det genom människor den kommit – inte genom verkligheten och framförallt inte genom träden!

Slumpen

Det är inte bara en gång som jag funderar på detta med slumpen och nu ska jag skriva något som säkert kommer att uppröra en och annan. Förhoppningsvis är ni för långt bort för att spöa upp mig så därför fattar jag mod: "Jag tycker att det är ointelligent att inte tro på en högre makt!" Om detta irriterade dig så kan jag trösta dig med att jag hade reagerat på samma sätt för många år sedan.

Vi har ju alla blivit utrustade med ett visst mått av förstånd och det ska vi vara tacksamma för. Vi kan tänka och dra vissa slutsatser av vårt tänkande – slutsatser som kan se överraskande olika ut beroende på vem som tänkt fram dem.

Jag vet att jag skrivit om skapelse kontra slump tidigare och det är tankar jag ofta tänker. Jag är så förvånad över att det finns de som ärligt och uppriktigt tror på slumpen! Jag ser ingen logik i det! Jag skulle vilja prata med en ateist, darwinist eller liknande, som tänkt igenom sina argument på ett seriöst och vetenskapligt sätt. Jag skulle vilja veta hur den personen förklarar hur varje människa kan vara så unik; varför det är så många olika sorter av allt och varför det är ett så regelbundet mönster på till exempel en fjäril eller en fågel. Jag vill inte bråka utan ärligt och uppriktigt ta del av den personens tankar och åsikter. Jag vill försöka förstå.

Mina föräldrar har berättat att jag redan som litet barn funderade över det existentiella. En kväll när de trodde att jag sov så hördes en röst från min säng:

- Vem gör flugor? Och så efter en stunds tystnad
- Vem gör glas?

Blicken hade väl följt en fluga som gick på fönsterrutan och sen dess har jag sett mycket mer än flugor och fönster som väckt min förundran. Och den förundran är som sagt dubbel – dels beundrar och fascinerar jag över all denna mångfald och de otroliga mekanismer och konstruktioner i djur- och växtriket. Ju mer jag får veta desto mer fantastiskt är det. Sen förundras jag alltså över att det finns de som håller fast vid att det är slumpen som är upphov till allt.

Jag tror att jag tidigare har berättat för er om en plats här i kring som heter Slumpen. Vi är ofta ute med bilen, min man och jag och vid ett sådant tillfälle hojtade jag till och bad honom

stanna. Då hade jag fått syn på skylten "Slumpen 1 km". Jag har för det mesta med mig kameran så jag tog kort på skylten – för när man ser något som man inte tror finns, så måste det absolut dokumenteras. Den gången hade vi inte tid att åka dit även om det inte var så långt – men vid ett senare tillfälle tog vi vägen till Slumpen.

På de allra flesta ställen här i Närke fortsätter vägen eller kommer ut på någon annan väg men vid Slumpen, som då bara bestod av några enstaka hus, tog vägen slut och vi fick vända och köra tillbaka samma väg som vi kom. Min sensmoral av detta är att Slumpen inte har så mycket att ge och inte leder någon vart!

Ett underligt manligt(?) beteende

Mamma och jag har vid flera tillfällen förundrat oss över detta besynnerliga fenomen som oftare tycks drabba män än kvinnor.

- Jag säger åt pappa, förklarar mamma, att han ska tänka logiskt, men han söker även där han inte har varit och alltså inte kan ha lagt det han letar efter ...

Det handlar alltså om något som många kvinnor känner igen sig i: den äkta hälftens oförmåga att hitta igen saker i hemmet. Jag tror att jag har fått en liten förklaring på vad detta beror på - men först ska jag ge några exempel på hur det kan vara hos oss.

För någon vecka sedan sökte min gubbe efter saltkaret. Det brukar stå vid köksbordet invid vattenkokaren och det är i stort sett bara han som använder det. Men där fanns det inte och han frågade mig vart det tagit vägen. Jag tror till och med att han frågade var jag hade gömt det.

- Jamen står det inte vid vattenkokaren då, undrade jag
- Nää det gör det inte
- Då har du väl ställt det i rummet då.
- Nää det har jag inte för jag ställde det på köksbänken och där står det inte längre.

I det läget började jag koppla på den kvinnliga logiken och tänkte: "om jag sett det på köksbänken och ställt undan det - var hade jag ställt det då?" Jag frågade honom

- Har du tittat i skafferiet
- Där är det inte

Jag öppnade skafferidörren, stängde den igen och hämtade gubben från kökssoffan där han satt och muttrade.

- Kom med här, sa jag och drog honom i ärmen och ledde honom fram till skafferidörren och öppnade den. Mitt framför näsan stod saltkaret som han inte hade sett.
- Det stod inte där tidigare, försökte han.

Några dagar senare frågade jag honom hur det kan komma sig att karlar inte ser det som står framför dem. Att de är så dåliga på att hitta saker.

- Det är för att de inte är där de ska vara, blev svaret
- Jamen, undrade jag, varför såg du då inte saltkaret när du hade det alldeles framför dig
- Det ska inte vara där, var hans enkla förklaring.
- Så du menar, kontrade jag, att om något inte är där det ska vara så kan det inte vara där det står för det ska inte vara där. Så även om det står där så ser du det inte eftersom det inte står på sin plats
- Ja nånting i den stilen, sa han och såg glad ut.

Det här har förstås hänt många gånger även om det gällt olika föremål. Han kan stå vid en öppen skåpdörr och ropa efter mig för att han inte hittar. Om jag då går dit och drar ut en låda eller flyttar på något framför det eftersökta – så blir maken helt förundrad och tror att det handlar om magi.

Häromdagen var gubben min sugen på nånting att äta och jag föreslog att han kunde ta äppelkrämen som var kvar. Så han öppnade kylskåpsdörren och tittade

- Här finns ingen äppelkräm
- Tänk logiskt, sa jag. Den kan ju inte vara var som helst – varken i mjölkpaketet, äggkartongen eller smörasken... Så fick han syn på en gul skål med ett fat över. Och försvarade sig med att så skulle inte äppelkrämen förvaras. Den ska ligga på en tallrik
- Det måste den inte alls det, tyckte jag.

Så vad är då min enkla slutsats? Jo att män inte ser det som inte är där de tycker att det ska vara och inte heller ser det som inte är i den form de förväntar sig eller är textat med stora bokstäver som till exempel ÄPPELKRÄM.

Erkännas bör är att jag själv kan vara hopplös på att förlägga saker. Jag kan få söka länge innan jag kommer på var jag har lagt det jag nyss gått och hållit i – eller la på någon bra plats kvällen innan. Men skillnaden mellan mig och gubben är att jag inte får något bra svar när jag frågar om han har sett min kofta, väska, bilnycklarna, långbyxorna, örhängena, ringarna, en viss bok, sopborsten ...

Ett frivilligt val

För många år sen var jag ett par gånger med i en Betakurs, det vill säga en fortsättning på Alpha-kurser, som kyrkor och församlingar kan ha för dem som vill veta mer om den kristna tron.

Hur som helst, så talade vi om vår syn på döden och evigheten. Vi var en blandad grupp av kristna och en som inte var personligt troende. Alla trodde på någon form av evighet men det var ju "svårt att veta några detaljer", ansåg några av dem. Jag satt och lyssnade med intresse men märkte snart att det var något som inte kom fram. Så jag sa:

- Jag tror det är viktigt att vi inser att det inte finns någon automatik i det. Vi kommer inte till himlen utan ett val.
- Vad menar du? undrade någon
- Även om Jesus dog för att alla ska ha möjlighet till en evig gemenskap med Gud så måste vi vilja ha det, fortsatte jag. Vi måste tro på och säga ja till det erbjudandet. Gud sände inte Jesus till oss av någon plötslig impuls. Det står ju att Han visade oss sin kärlek däri att Jesus dog för oss. Gud älskar var och en men vill ha gensvar på sin kärlek. Skulle väl någon av oss gilla att vara älskade av någon som inte har ett val?

Då brast det för kvinnan som inte var avgjort kristen:

- Så du menar att jag hamnar i helvetet för att jag inte väljer Jesus. Jag försöker väl också vara god och jag är då inte sämre än någon annan. Jag har väl inte valt att hamna i helvetet.

Diskussionen fortsatte och någon ville släta över det jag sagt för denna kvinnas skull, men det är inte så vi hjälper någon.

När vi var på väg därifrån fick jag möjlighet att prata med henne en kort stund. Jag undrade vad som hindrade henne att säga ja till det liv vi erbjuds genom Jesus. Hon förklarade att hon inte alls ville bli kristen utan bara tyckte om att höra hur vi tänker. Hon gillade att diskutera.

- Jag håller mig till den andra sidan, sa hon. Men jag har sett en del otäcka saker, demoner och så. Jag är rädd för helvetet!
- Jag pratade inte alls om något helvete, förklarade jag, Jag sa bara att det val vi fattar får konsekvenser. Vi kommer inte till samma mål om väljer att åka åt skilda håll.

Jag hade svårt att förstå hennes resonemang – eftersom hon hade sett ”otäcka saker” och visste att det fanns en andlig verklighet – så borde hon bli glad över att det fanns ett bättre val och en väg bort från det mörka och skrämmande. Men hon var mest van med det hon hade och ville behålla det så.

Våra vägar skiljdes där och jag har aldrig träffat henne sen och jag vet inte var hon finns eller hur hon har det idag.

Motion enligt order

Något som sägs vara värdefullt är motion. Detta var jag genom jobbet ålagd att göra två gånger i veckan. Tisdagar och fredagar.

Det sista jobb jag hade innan pension var en ”lönebidragstjänst” som man kan ha rätt till om man t ex har försäkningskadorna sen tidigare jobb. Min chef och jag hade kommit överens om att det skulle ske genom promenader.

Det funkade inte så bra för jag hittade på alla möjliga ursäkter för att slippa. Det är knäppt, jag vet, att försöka undvika det som gör en gott. Däremot hade jag inga stora barriärer att ta mig över när det gällde att röra ihop kakao, lite socker och vispgrädde... Det gjorde gott det också – men bara innan man svalde det. I munnen kändes det riktigt mumsigt. Mintkrokant var inte heller så dumt – i munnen...!

Jag kunde till och med få åka hem tidigare för att ta promenaden hemikring. En tisdag erbjöd sig gubben min att göra mig sällskap på min promenad. När han själv erbjuder sig kan det finnas en baktanke – han vill kombinera motionen med en rekognoseringsrunda. Det ska plockas pinnar, kollas brunnar och diken och annat. Och så ska det pratats om han möter någon bekant.

Denna tisdag mötte vi grannen ute på ett gårde där maken hade tagit upp pinne som han skulle kasta åt sidan. Herrarna hade mycket att prata men jag avbröt med att de fick fortsätta sen – och så berättade jag om en distriktsköterska som, några år tidigare, hade pratat med mig om vikten av motion.

- Jag skulle haft hund, kommenterade jag då hennes uppmaning till promenader. För då kommer man sig ut.
- Nej en hund är inte bra, förklarade hon. För de ska stanna och lukta och pinka och plocka pinnar. Nej en rask promenad skulle det vara.

När jag berättade detta skrattade grannen och pekade på Karl-Åke, gubben min. Han förstod budskapet.

- Precis, sa jag. Det är som att ha hund.

Så vi fortsatte vår runda och när vi närmade oss hemmet igen så var grannen ute på vedbacken och högg ved. Karl-Åke stannade där och så de fick prata färdigt.

